

PETR VYHLÍDKA
LABYRINT

www.fest.cz

Petr Vyhlídka

Labyrint

www.fext.cz

2016

copyright © Petr Vyhlídka 2016
cover art © [Philcold](#) | Dreamstime.com

bibliografické údaje jednotlivých povídek jsou uvedeny na konci knihy

Upozornění pro amatérské recenzenty:

Tato kniha je povídkovou sbírkou, tedy souborem na sobě nezávislých příběhů. Mohou jimi procházet stejné postavy, to však neznamená, že na sebe děj jednotlivých povídek navazuje.

Upozornění pro čtenáře:

Této knize se nedostalo redakční úpravy, pročez všechny hrubé chyby i jiné gramatické prohřešky, stejně jako nudný děj a neoriginální nápady padají jen a jen na autorovu hlavu.

OBSAH

Piet Corian

[Návštěvník](#)

Baldvin Koran

[Labyrint](#)

[Rozdíl povahy](#)

[Jemná diplomacie](#)

[Dvě cesty k dobrodružství](#)

... a jiní

[Hlavlom](#)

[Velmi trapná situace](#)

[Poslední hrdinové](#)

[Panáček za všechny prachy](#)

[Hranice](#)

[Z pekla štěstí](#)

[Vedlejší příjem](#)

[Nárok](#)

Piet Corian

Návštěvník

V očích malého tvora se zračilo odvážné rozhodnutí stejně jako zoufalé pochyby.

Má učinit zadost svým povinnostem?

Krátká ruka se natáhla po masivní kamenné páce, stačí nepatrný pohyb a dobře vyvážený objekt ztratí stabilitu.

Nebo nemá?

Rozum nařizoval druhé, přirozenost první.

Tvor se naposled ohlédl přes rameno a vzdychl. Potom zatáhl, neboť přirozenost byla přirozeně silnější. Zarachotilo kamení, odněkud se vysypaly stovky žulových kuliček a lavina se dala do pohybu.

Valila se přesně určeným směrem.

* * *

Mrazivý vzduch Heraxeitu má oproti jiným, teplotně příbuzným plynům na jiných, stejně zmrzlých kosmických tělesech, jednu velikou výhodu. Aspoň v místech, kde se nachází pozemšťanská osada. Neštípe v nose, neozývá se vpichy tisíců jehliček v plících. Přes zcela evidentních mínus třicet Celsia se

tváří příjemně. Nejspíš proto, že se v něm nevyskytuje téměř žádná vlhkost.

Vyjma té, která vycházela z mého těla. Kolem panovala atmosférická pohoda, stálý mráz s malými výkyvy průměrné teploty, způsobované opatrnými pokusy Heraxeitu o roční doby. Při téměř nulové deklinaci a pitomě kruhové oběžné dráze to činilo nejvýš patnáct stupňů, odpočítávaných od pseudojara přes jakoby léto zpátky k pořádné zimě.

Opíral jsem se o roh prefabrikovaného domku, stojícího spolu s několika kolegy na pokraji největší heraxeitské vesnice, a zálibně si prohlížel šedomodrou zimní kombinézu Technického zabezpečení.

Opatrně jsem odstranil z rukávu nepatrné smítko... Jo, tohle bylo jiné kafe.

Piet Corian, pilot SDS, stálý plat.

Žádné plahočení po hvězdách a problémů s vlastní minulostí, podivnými přístroji a policií. Zločinec se vracel na místo činu a konečně hodnotil své dvojí vzdělání, jsem totiž téměř dostudovaný xenoantropolog a také vyškolený pilot *Mezihvězdné*, který kdysi létal i nákladáky oné šílené třídy S. Jako členovi rozvětvené a smolařské rodiny Corianů se mi samozřejmě nemohl nepříhodit pořádný průšvih, ale to už je všechno pryč. Kdepak staré historie a průšvihy.

Státní služby!

„Seržante!“

Zašustily dveře. Srazil jsem podpatky.

„Ano, madam?“

„Připraven?“

„Úplně na všechno.“

„Jistě?“

„K vašim službám!“

„Trhni si nohou. A pojď dovnitř. Nebo se raději zdejchni.“

Jistě. Právě tahle osůbka byla příčinou další změny v mém životě a mou dobrou vílou. Doktorka Carollyn Snowardová.

Mladá (27), ambiciózní nazrzlá kráska. Zvláštní znamení žádná, vyjma velké pihy pod pravou lopatkou. Ne, nespal jsem s ní, jenom se o prázdninách válel na pláži.

„Hele, asi za hodinu přiveze modul z orbitu Novotného. Snaž se tedy moc nejásat, staroušek si na tebe moc dobře pamatuje.“

Kývl jsem, že rozumím. Asi lze těžko zapomenout na studenta, jehož pravidelně vyhazujete od zkoušek. A Novotný mi tohle často a rád dělal. Zpočátku skutečně jen proto, že jsem nebyl na úrovni znalostí, jež požadoval. Potom ze sportu. Já mu to neměl za zlé. Tak trochu jsme si to vyřídili, když jsem hledal materiály pro ročníkovou práci a nevědomky přitáhl nějaký zapomenutý, příšerně primitivní počítačový vir, přes sto let starý prográmek, který si kupodivu rozuměl s novým kybernetovským systémem a který se v novém domově jásavě vydal na ničivý pochod. Než si ho softwarová ochranka všimla, zahodoval si na nezálohované extrasuperpráci právě profesora Novotného.

Ano, opravdu se mu rád vyhnu.

Odlepil jsem se od stěny a úzkou, ve sněhu vyšlapanou cestičkou, vkročil mezi baráčky *Vědecké mise na Heraxeitu*. Možná zní to jméno zbytečně honosně, ale ve fádni bílé krajině i standardní obytné buňky působily nadobyčej vznešeně.

Místní *Hominides heraxeiti* uznávali spíše praktickou architekturu sněhovokamenných polokoulí, skvěle izolovaných a odolných proti nepřízni počasí. Tak nějak se jim nechtělo vykročit po stupínku civilizace, byť jen okopírováním šestihranů pozemšťanských domků, od nichž museli po každém silnějším závanu větru odklízet vzteklí technici naváté závěje. Obvykle trochu neteční domorodci si asi klepali na nízká čela a usmívali se pod vousy, když jsme k uzoufání pravidelně odstraňovali námrazu kolem dveří, jež nebyly správně po heraxeitsku řešeny dvojítm závěsem z kůží.

Ale ne, domorodci nebyli na úrovni neandrtálců, měli celkem slušně prosperující civilizaci na přírodní bázi, podnikali evo-

luční experimenty v oboru psioniky – jenže zase to nebylo to, co by se dalo očekávat.

Za výzkum ale stáli – a Carol na nich chtěla vydobýt své vědecké ostruhy. Chápal jsem ji, měla víc ctižádosti, než celý zbytek ročníku dohromady – i dost taktu a drzosti, aby dokázala do téhle dálky vytáhnout samotného Novotného, jednu z největších kapacit na kulturu mimozemských ras.

Sešel jsem dolů mezi první heraxeitské chýše, stanice byla umístěna na svahu, bůhví proč trvali domorodci zrovna na tomhle místě. Každopádně tam příliš nefoukalo. Na rozhraní obou civilizací pak stálo přesně to, co na obvyklých místech stává – hospoda. No, možná jsem zvolil trochu nepřesné a silné výrazivo, ale tahle mrňavá kantýna si ho zasloužila, tím spíš, že byla prvním objektem svého druhu na téhle planetě.

Slézalo se tu celé technické zabezpečení.

Teď se tu poflakoval pouze Johan z Dvou komet, kopilot expedičního korábu a palubní technik téhož. Všechno ostatní bylo dílem na orbitě, dílem v posteli, až na pozemní personál, který zajišťoval měkké přistání papá Novotného. No, a aby tu nebylo úplně prázdno, vyskytovala se v rohu u trojúhelníkového stolečku, vyhrazenému pro trudomyslné misantropy, docela zábavná dvojka z jiného světa.

„Nazdárek, Coriane. Kdo tě sem, proboha, zatáh?“

Win Winnia, což rače vyslovovat jak chcete, třeba Ouyvyn Ouyvyňe, jemu to nevadí. Tihle Karakarianci mají celkem smysl pro humor a tělesné tvary poutivých BEM z fantastických blábolů dvacátého století.

„Do čeho tě to navlíkli?“

Červenobíle kostkovaná bunda jednoho z nejlepších pašeráckých – pardon – nezávislých – pilotů. Bedříšek Dannemare. Nemělo cenu se ptát kde se tady vzali a co tu dělají. Nezávislí obchodníci jsou vždycky první vlna; jen se někde na něco naráží a můžete si být jisti, že za pár měsíců jsou tam. Bez povolení, bez vědomostí, s elánem a uměním vykšeftovat cokoliv.

Obvykle je SDS vyhodí, občas se ale trefí do černého a rozjedou celkem slušné obchody, aby své podíly na trhu brzy předali zavedeným firmám – velký svět byznysu není jejich krevní skupinou.

Na Heraxeitu byli zbyteční. Asi je někdo vypekl, protože na necivilizované světy nemá smysl létat. I tuhle planetu dřív nebo později obežene SDS rodinkou bezpečnostních družic. A tak se ti dva nudili v kantýně, sledování bystrým okem restaurátéra Alexe. Dával tak trochu pozor, aby se přece jen nepokusili slézt dolů do vesnice. Ti dva to věděli, stejně jako to, že každý člověk, pověřený vedením expediční kantýny, je za a) studovaný psycholog, za b) příslušník Pořádkové, polda, nebo rovnou agent Centrály. Takhle je to totiž v předpisech.

Ne zrovna špatných.

Sedl jsem si nedaleko obchodníků, tak nějak mi připadalo hloupé, nehlásit ke starým kamarádům, na druhou stranu jsem ovšem nechtěl budít Alexovo podezření. Jenže to nebylo tak jednoduché.

Ti dva nezvaní, potěšení nenadálou přítomností známého Pietta Coriana, se velice rychle přesunuli k mému stolku, dali se do tlachání – vůbec mne k tomu nepotřebovali, ale to už bývá ve společnosti zvykem – a já jen sledoval, jak si úslužný pan kantýnský zapisuje všechno do svého takřka eidetického mozku. Kdysi jsem s nimi, to mi nebyl osud zrovna dvakrát nakloněn, několikrát letěl, chytil jsem se jich na doporučení jistého Pereiry (ale to už je opravdu docela jiný průšvih) v době kdy jsem loučil s podstatnou částí své minulosti.

A tak jsem raději vypadl ven. Tenhle den mi úniky byly patrně souzeny.

* * *

Procházet vyšlapanými cestičkami, prodírat se dunami – viděli jste už někdy sněhovou dunu? – motat se ve velkém kruhu kolem heraxeitského velkoměsta. Nic z toho mne ani trochu ne-

bavilo, jenže co dělat? Kantýna nebezpečně obsazená, hlavní stan zakázaný. Na návštěvu zaneprázdněných kolegů jsem neměl náladu. A mezi domorodce nesměl, na to platily přísné regule a i když v můj prospěch hovořilo téměř dokončené vzdělání, nenosil jsem patřičný odznak. A tak jsem se skutečně musel hrabat sněhem.

Tak nezázivé to nebylo. Heraxeit'anský sníh není zrovna vhodný pro sjezdaře, je tvořen krystalky přemrzlé vody – právě proto duny – ale na druhou stranu, neznám v dohledu padesáti světelných let úžasnější atmosféru. Tisíce odstínů bílé, lehké nádechy do modra i dozelená, tu a tam morénové balvany a tmavě šedé ostré hrany skalisek. Pětimetrové návěje.

A na pozadí pohlednicového záběru *Veselé vánoce* se tyčí monumentální masiv zdejšího Mont Blancu. Nebo spíš Matterhornu, ostrá špičatá hora, zahajující geologicky jiné období tam na severozápadě. Přirozená hranice skutečné heraxeitské divočiny.

Ohlížel jsem se po ní a brodil se nazdařbůh sněhem, abych po deseti minutách ploužení nezdolatelným terénem narazil na cestu.

Byla jiná, než bludiště bezpečnostních chodníků kolem městečka. Vyšlapaná až k samému základu černých kamenů, slabě potažených ledem.

Mohl jsem jít nahoru nebo dolů. Tam, kam cestička klesala, bylo vidět jen bílou pláň a přízemní větvičky vzrostlých několikacentimetrových lišejníků. Pohled na druhou stranu končil po několika stovkách metrů u masivního štítu.

Lišejníků jsem už viděl spoustu. Ke skalám mě cesta ještě nezavedla.

* * *

Končila u úzké průrvy typickým exemplářem Heraxeit'ana, kožíškového mužíčka s milým úsměvem na tváři. Jejich empatie jde mnohem dál, než pozemská a eternská dohromady, jsem

čistokrevný míšenec a o tomhle vím docela dost. Heraxeit'ané umí pocity i přenášet, snad proto si s nimi Carol tak rozuměla a proto měla výsledky.

Tenhle domorodec mi beze slov sdělil, že ho převelice těší, že mě vidí a bude štěstím bez sebe, když mi bude moci nabídnout své služby. Pocitový ekvivalent čínské (či pro Eterňany kraenské) zdvořilosti; je docela sympatické takový vnímat, zvláště, mají-li vás vlastní lidé za nenápadnou součástku, a tak jsem se čínsko-kraensky jemně uklonil a pro jistotu, abych přebil vtíravé sarkasmy, deroucí se mi do hlavy, pěkně slovy a nahlas pověděl, že i já patřím mezi blažené, neboť se mi podařilo seznámit se s jeho šlechtností. Zdálo se, že to vzal vážně.

Každopádně mě pustil dál.

A já šel.

Mezi největší úskalí při styku s nekontaktními civilizacemi patří definice vztahů. Ti chytřejší musí vždycky hrát hru. Někde na bohy, jinde je třeba sehnout hlavu a předstírat, že pánové domácí jsou vrcholem kultury. Na Heraxeitu to původně mělo vypadat na třetí způsob – totiž na tiché šmírování ze zálohy, na pár družic a pár nenápadných kamer. Jenže místní chlu-páci si nás našli sami a ničemu se přitom nedivili.

Ideální národ ku zkoumání je ten, jehož příslušníci nad letadlem jen mávnou rukou a řeknou si No bóže, je to hezký, ale já mám radši svoje saně. Přesně tohle jsou Heraxeit'ané, a až dostanou družicový pás cudnosti, budou moci v klidu zapomenout na technické zázraky a klopotně si vymýšlet své. Právě pro tuhle krásnou místní vlastnost jsem se nerozpakoval vstoupit.

Ačkoliv by mě Novotný nechal přinejmenším vhodit do kosmického prostoru. Jenže já nejsem vědec, jsem technická podpora.

Konečně, co se může stát?

Heraxeit'an capital přede mnou, průrva se proměnila v uměle upravenou skalní chodbu, po několika metrech se teplota srovnala do podzemního standardu. Jenom trochu protahovalo.

Na druhém konci bude asi další díra a nějaký plácek, třeba s horkým pramenem, kam se bohatší domorodci jezdí povyzrazit na léčebné kúry.

Jenže jim teplo moc dobře nedělá. Takže nejspíš ne.

Když jsme prošli asi dvacet metrů, kolem naprostá tma, zakopnout se našťestí nedalo, rozsvítila se před námi mrňavá tečka a s každým krokem se formovala do detailu nepravidelného a zubatého východu.

Z mého průvodce vystoupil emotivní koktejl, namíchaný z *Úcty, Nejistoty a Dobře odvedené práce*.

Tak to jsem tedy zvědav, milý průvodče, jaké zázraky mi hodláš předvést. Možná to nevíš, ale já jsem pěkně náročný turista.

Ale to je legrace, co?

Brada mi spadla někam ke kolenům a srdce si vzalo pauzu.

* * *

Tisíce hodin titěrné práce, jedna generace za druhou. S jejich nástroji by málokdo zvládl i tu rovnou chodbu.

Šlo se mi lehce, sníh nesníh, zapadal jsem po pás do závějí a brodil se krystalovými řekami, nic z toho mi v tu chvíli nevadilo. Kterýže to trouba prohlásil *Vidět Neapol a zemřít?* Tohle až se dozví v táboře...

Obrovský dóm, do něhož světlo pronikalo několika průrvami nahoře, perfektní iluminace. Ledové splazy, vyleštěné do modra, aby ve vhodných úhlech tříštily světlo do barevné duhy. Už jen tohle stálo za víc než Tádž Mahal. Lehké, jakoby mušelinové závoje kolem stěn, velké rampouchy, pečlivě odkapané po vytvarované skále, aby ztuhly do ladných kaskád. Uprostřed...

Asi se nejdřív zastavím v kantýně, dřív, než přepadnu Carol. Dám si pořádného panáka, já vím, že nic nad pětadvacet procent Alex nevede, ale i tyhle falše mají díky esencím říz a tudíž psychický efekt.

Uprostřed se zvedal původně jednolitý stalagnát, bůhví z čeho, protože dóm vypadal žulově, jenže tady samozřejmě nemůžete používat klasickou geologii, třeba jsou místní žuly vápencových vlastností.

Před mnoha a mnoha lety, bez mýtů a pohádek, u všech všudy, někdo zvedl malý mlátek a kladivo a odštípl první kousek. Trvalo nekonečně dlouho, než se objevily hrubé obrysy. A kamenické ruce bušily dál, střípek po střípku. Tady urýpnout a potom trochu zledovatět. Táhle to půjde pryč celé a potom budeme vrtat. Ale opatrně. Začni, chlapče, tvůj syn to možná dokončí.

Alex mi nabídl plagiát ostřejší brandy a já to vzal nadvakrát.

Byl to chrám.

Chrám, proti němuž je *Notre Dame de Paris* kapličkou na rozcestí dvou polních cest. Až ke stropu se zvedal v majestátním oblouku, z hladké špice nenápadně přecházel do ornamentální výzdoby, aby u paty končil v bláznivé féerii kamenických a ledovnických titěrnůstek, majstrštyků a životních děl. Obejít ho zleva znamenalo vidět něco úplně jiného, než při cestě proti tomuto směru. Podívat se z vyvýšeného pódia u vstupu bylo o něčem jiném, než pohled z plochého kamene naproti.

Kouzlo kamene, ledu a světla.

Já to viděl!

K vůdcovskému hlavnímu stanu jsem se přilétl na vlně euforie. Průvodce měl ze mě asi ohromnou radost. Jenže já jeho pocity nevnímal. Topil jsem se ve svých.

* * *

„Jde o to, pane profesore,“ uslyšel jsem Carolyn, „že povaha Heraxeit'anů je opravdu mimozemská.“

Pěkně se v tom koupe. Musí si připadat jako u zápočtu.

„Totiž – tváří se lhostejně, nebo, ne to není to správné slovo – spíš v pohodě, jestli mi rozumíte.“

„Slyšel jsem vaše zprávy.“

Na Novotného jsem neviděl. Zůstal jsem stát v předsíni a čekal, až ti dva skončí, nedalo se to vydržet, ale je třeba všechno sdělit s corianovskou nonšalancí, ne vpadnout do porady a v nesouvislých slabikách chrlit nesmyslné povídání.

„Mají trochu jinak zaměřenou kulturu, než jsem původně předpokládala. Já vím, že byl průšvih, když nás objevili, ale teď jsem ráda. Všechno bylo špatně, pane profesore.“

Jistě. Snowardová si udělá jméno. A Corian jí k tomu pomůže, škoda, že sebou nevzal kameru.

„Oni jsou šíleně fatalističtí. Já bych dokonce neváhala ani nad kulturním kontaktem, protože takhle zásadové humanoidy prostě nemůžete zkatit. Dáme si kávu?“

Aha. Tak už skončila raport a teď si vlastně jen povídají. Zvedl jsem nohu, abych se připojil ke kávovému dýchánku.

„Já vím, že je to nesmysl, ale ty opravdu nezkazíš nic,“ zopakovala Carolyn od konvice. „Jejich zásady jsou staré a trvalé. Na jednu stranu je to dobře, ale na druhou... cukr? Na druhou musím být víc opatrná.“

A nic neobjevíš, děvče, pochválil jsem se v duchu a udělal první krok.

Země se nepatrně zatřásla.

„Co to bylo?“

„Já nevím... Mléko? Vyprávěla jsem vám o rozporech. Jsou přívětiví a dovolí vám všechno. Jenže potom se zachovají podle svých zásad.“

Odhrnul jsem závěs, protože tohle byl nejlepší okamžik, kdy nenápadně ohlásit svůj objev kouzelného chrámu.

Země se zachvěla podruhé.

„Asi lavina. Jako když mi dovolili – vlastně mě skoro přinutili, navštívit jedno z jejich iglů. Nebylo to celkem k ničemu a asi by byli nešťastní, kdyby věděli, že ho potom bourali zbytečně. Jak jsem dala do zprávy, nesmí do jejich domů vstoupit nikdo,

kdo nepatří k jejich rase. Obydlí je zneuctěno, na společné náklady zbouráno a chudák rodina staví znova. Už zase.“

Země se zachvěla potřetí a já shrnul závěs.

Kdepak lavina. Asi bude nejlepší vrátit se k Alexovi. Třeba tam ještě chytím Winnieho a Bedříška. Nudí se a brzy jistě zvednou kotvy.

Těch dobře naskládaných kamínků a balvanů jsem si všiml. Vypadaly jako dekorace.

Tohle brzy praskne, zatracené zásady.

Bedříšek je hodný hoch a ani mu nebudu muset nic vysvětlovat. Tady se po mně tak den a půl shánět nebudou.

Lavina!

Ale viděl jsem a můžu zemřít.

Baldvin Koran

Labyrint

Modrý písek pláže mi připomínal Oceán. Ale Orfeia má k mému rodnému provlhlému světu přece jen daleko. Vodní plochy tu nezabírají ani polovinu povrchu planety a nažloutlá obloha dává tušit přítomnost nepříliš vhodného složení atmosféry. Na Oceánu nemá s dýcháním problémy nikdo, počítáme-li ovšem obyvatele ostrovů a nikoliv moře, které je na určitých místech celkem slušně zamořeno odpadky.

Vzduch Orfeie je plný těžkého zápachu, který nepůsobí na neadaptovaného návštěvníka dvakrát dobře. Nijak zvlášť sice neškodí, a města zamořená exhaláty jsou na tom hůře, odporná vůně však dokáže slabší povahy porazit. Doslova.

Bylo tu sucho. Poslední kapky pravidelných lijáků dopadly na písek před několika zdejšími dny, vpily se do něj a odpěchaly do moře, aby se opět zúčastnily výletu k nebesům v podobě vodních par. Písek pod nohama křupal, a to, po čem jsme kráčeli, byla opravdu rozpadlá skála, neboť místní deště, stejně jako atmosféra, obsahují větší množství kyselin, než je obvyklé a než by se dalo u čisté přírodní krajiny očekávat. Jako každý svět má i Orfeia své zvláštnosti, jimiž se liší od energicky pro-

sazovaného imperiálního standardu, což je totální terraforming, při němž by experti z IUPONS nejráději překopali i kontinenty do podob pevnin Starého světa.

Alkalické deště však nejsou ničím zvláštním a smrad už vůbec ne. Nic z toho by nepřimělo jednoho z nejlepších (a také nejlépe placených) agentů Galaxie vláčet své krátké nohy po modré pláži. To, co sem Havrana Ken-siho a spolu s ním i mou maličkost přivedlo, stálo na konci rovného pobřeží, kde se do moře vrhaly rozeklané skály a nepřiliš hustý hnědozelený porost. Tam, mezi skalisky, se rozvalovala nízká, nepřiliš vysoká stavba, na první (a ani na druhý, natož třetí) pohled ničím nelákající. Nebyla větší než malý plavecký bazén a vypadala ošuměle. Šedivé oprýskané stěny budily dojem nesmírného stáří a pocit, že se budova musí každou chvíli rozpadnout. Jenomže síť drobných prasklinek nevznikla ani působením alkalických dešťů, ani vlivem zubu času. Byl to jediný následek palby, již kdysi na barák spustila speciální skupina IUPONS, aby po vyzkoušení všech dostupných zbraní stejně odtáhla s dlouhým nosem.

Do budovy se nedalo proniknout násilím.

Za ty tisíce let, kdy nejrůznější civilizace brázdí vesmír, se našlo spoustu podobných věcí. Většinou se také za nějaký čas přišlo na to, jak se dostat dovnitř, ale to u téhle budovy hlavní problém nebyl. Ochotně přijímala návštěvníky, vcházející jediným vstupem z pláže. Malér byl v tom, že už je nepouštěla ven.

* * *

Ken-si je nejlépe placený soukromý agent, ale o tom už tu byla řeč. Jeho proslulost v jistých kruzích závisí právě na tom, že je nejlépe placený. Může si nasadit jakoukoliv cenu a počítat s tím, že zákazník, jímž obvykle bývá zazobaná společnost nebo tajná služba s neomezeným rozpočtem, zaplatí. Je nejlepší, protože je nejdražší, a protože o tom ví. Nemám nic proti jeho mozku a zkušenostem, ale znám – a on rovněž –, pár

chlapíků, kteří jsou v něčem lepší. Jenže ti obvykle neriskují tak vysoké hry jako můj trpasličí přítel. Ken-simu totiž nijak nezáleží co a kdo je ve hře, zajímá se jen o to, kolik dostane. A oproti ostatním dobrodruhům se liší i v jiném.

Třeba tím, že málokdy pracuje sám.

Na Orfeiu jsem s ní letěl já. Probudil jsem se jednoho rána z prvotřídní opice a zjistil, že několikadenní flám vysál mé konto až do mínusu. Obvykle teprve v takové chvíli začínám shánět další práci. Navykl jsem si nehledět příliš do budoucnosti a žít ze dne na den.

Tentokrát jsem měl velkou kliku. Než jsem stačil vyrazit z několik známých nějakou drobnou sumičku, s jejíž pomocí bych se dal do pořádku, objevil se Ken-si, jako obvykle na sebe upozornil dupnutím na nohu a angažoval mne. Dlouho jsem nepřemýšlel a vzal to.

Když mi pak cestou v té své kocábce, která vypadá jako luxusní kočár na krátké výlety v systému, ale jinak má slušné parametry, blížící se spacefighterům I. třídy, vysvětlil oč jde, bylo už pozdě couvnout.

* * *

„Tak co, Barone, jdeme?“ obrátil se na mě, když jsme dobrou půlhodinu vystávali důlek před vstupem do šedivého baráku a navzájem se přesvědčovali, že je třeba nejdříve pořádně zkontrolovat výstroj a ověřit přístroje.

„Nebudeme tu přece civět do noci,“ dodal.

Pokrčil jsem rameny, trpaslík se zamračil a mávl rukou. Obrátil se k tmavým dveřím a strčil do nich.

Věděl jsem, že se otevřou, protože je dokázal otevřít i vítr. Ken-si nahlédl do tmy, která na nás vybafla, nahrbil se, což je u něj znak konečného rozhodnutí, popadl mne za ruku a vtáhl dovnitř.

Nevím, jestli jsem čekal, že mě za dveřmi něco spolkně, nebo že ztratím vědomí, ale podařilo se mi nezavřít oči, ačkoliv si o